

Farul Creștin

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VII. No. 13 14

Redacția și administrația: Arad, Strada Fabricii, No. 20.
Apare în fiecare Sâmbătă

Sâmbătă,
1-8 Aprilie 1939

„AȘA TREBUIA SĂ PĂTIMEASCĂ HRISTOS!”

de I. T. COCUT

„Și le-a zis: „Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristos și să învieze a treia zi din morți”. (Luca 24:46).

Cu o cunună pe cap, făcută din cei mai răi spini, care a fost așezată cu atâta brutalitate pe fruntea Lui sfântă încât sângele a curs siroaie pe față. Și cununa odată înfiptă adânc, a fost lăsată așa pe capul Lui în tot timpul suferințelor. Oh, câtă durere usturătoare au produs acei spini pătrunși adânc! **Așa trebuia să pătimească Hristos!**

Cu un suflet sbuciumat, care era întristat până la moarte și care a făcut să asude sudori de sânge în Ghetsemani. Durerile Sale sufletești au crescut așa de mult pe cruce, atunci când n'a mai văzut fața Tatălui și n'a mai simțit prezența Lui, încât a strigat din adâncuri de chin: „Dumnezeu meu, Dumnezeu meu, de ce m'ai părăsit?” **Așa trebuia să pătimească Hristos!**

Singur, vândut de un prieten și ucenic, neînțeles de urmașii Săi, părăsit de toți în cele mai grele clipe de încercare. Nimeni n'a fost alături de El să-L priceapă, să-L încurajeze și să-L întărească. Dar singurătatea a devenit și mai pustie, și mai apăsătoare când, nu numai pământul, ci și cerul L-a părăsit, când însuși Dumnezeu i-a întors spatele. În singurătatea cea mai dureroasă, **asa trebuia să pătimească Hristos!**

Inconjurat de cea mai furioasă ceată de păcătoși, de niște dușmani care scrâșneau din dinți să-L ucidă, care urlau după viața Lui, care îl insultau și-L ocărau în chipul cel mai josnic și care rânjeau cu o fericire diavolească atunci când vedeau sângele Lui curgând. Ura lor nebună n'a încetat nici chiar când

L-au văzut ținut pe cruce. Și atunci sbierau, strigau și-L batjocoreau! Până în clipa morții, hula și insultele lor satanice n'au încetat de loc. **Așa trebuia să pătimească Hristos!**

Încărcat cu păcatele mele urite și grele, luând locul meu, al tău și al tuturor, bând paharul nespus de amar, plin de fărâdelegile unei lumi pierdute, suferind pentru toată vina milioanelor de oameni din trecut, prezent și viitor! Cine își poate închipui ce a însemnat povara nespus de mare a nelegiuirilor tuturor oamenilor! Să ispășești o singură vină, să suferi în locul unui singur om, e ceva nespus de îngrozitor.

Pe crucea rușinii, care era cel mai josnic chip de a ucide pe cineva, pironit pe ea cu cuiele fioroase, în chinuri pe care mintea omenească nu le poate pătrunde, sbuciumat pe această spânzura toare blestemată șase ceasuri, cu inima-l arzând de durere și fără o picătură de apă ca să-și stămpere focul, **asa trebuia să pătimească Hristos!**

DE CE?

Iată marea întrebare a veacurilor: de ce trebuia să sufere Hristos? Pentru că era vinovat? O, nu, de mii de ori nu! Nici dușmanii cei mai înverșunați nu i-au putut găsi cea mai mică vină. Viața Sa era mai curată ca lumina soarelui și faptele Sale erau mai sfinte ca hainele serafimilor. Toată strălucirea cerului era o nimica pe lângă strălucirea curățeniei caracterului Său. Dacă ar fi fost vorba să fie judecat după viața Sa, ar fi trebuit să-L cadă la genunchi cerul și pământul, oamenii și îngerii.

Atunci de ce a pățit?

Pentru că era slab și dușmanii L-au înfrânt în luptă? De milioa-

ne de ori nu! Toate legiunile cerului erau la îndemâna Lui. Fulgerele și trăznete, focul și apa, vijelia și furtuna, cutremurele și vulcanii, soarele și luna, moartea și infernul; toate erau sub porunca Lui. Un singur cuvânt și dușmanii Lui ar fi fost nimicici fără urmă! Da, El a fost nemărginit mai tare decât acel grup mic de bătrâni lași!

De ce S'a lăsat El atunci să fie omorât? Ce înseamnă cuvântul acesta: „TREBUIA să pătimească?” De ce **trebuia?** Ne-a fost El nouă dator cu ceva? Iarăși de mii de ori nu! NOI îi datorăm Lui totul, viața, sănătatea, hrana, mintea, etc., etc. Mai mult, aveam datoria sfântă să-L ascultăm toată viața, dar ne-am răsculat împotriva Lui și l-am călcat toate poruncile. Deci noi aveam o mare obligație față de El, așa de mare că niciodată n'am fi putut s'o plătim.

Deci iarăși de ce trebuia să pătimească El? Există două cuvinte care cuprind răspunsul. Primul e

IUBIREA DIVINĂ

Această iubire nemărginită și necuprinsă de mintea omenească, ea L-a împins pe Hristos spre Calvar. O lume întregă era pierdută în păcat. Ea nu cunoștea pe Dumnezeu dragostei, ci era robită cu totul de fărâdelegi. Fără să-și dea seama bine, ea mergea cu pași repezi spre prăpădul iadului veșnic. Inima plină de iubire a lui Dumnezeu n'a putut suporta acest lucru. El a vrut să se împace cu oamenii, să le descopere iubirea Sa față de ei, să-i ierte, să-i ajute să se refacă sufletește și să-i ducă în cerul Său sfânt. În loc să-i lase să meargă către iad, El voia să-i facă fiii Săi iu-

(Continuare în pag. 4-a)

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.

Redactor responsabil:

Ioan Cocuț

Anul VII. No. 13-14 1—8 Aprilie 1939

Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.
În străinătate 250 lei**Nu se primesc abonamente
decât cu trimiterea banilor
înainte.**

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Fabricii 20.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Cu ocazia sfintelor Paști, **FARUL CREȘTIN** urează cititorilor săi „Sărbători fericite!” Dorim ca toți să găsiți mai multă pace, odihnă și bucurie la aceste sărbători. Hristos să vă întovărășească pe drumul vieții după cum a întovărășit pe ucenicii care mergeau spre Emaus.

Din cauza concentrării funcționarilor redacției noastre, **FARUL** din 25 Martie împreună cu **CALAUZA**, au fost expediate cu întârziere de o săptămână, iar **FARUL** pe 1 Aprilie n'a mai putut apărea. Cititorii vor înțelege că nu e vorba de o păcăleală, de 1 Aprilie, ci un caz de forță majoră. Să ne rugăm lui Dumnezeu să dea pace acestei lumi, ca acest lucru să nu se mai întâmple.

Nouii valuri se ridică pe marea vieții, vremurile devin tot mai furtunoase și mai grele. Luntrea noastră e atacată tot mai tare de vijelii. Iarăși, lumina unui FAR e atât de prețioasă pe drumul spre celălalt tărâm... Slăvim pe Dumnezeu, care dă putere acestei lumini și o ocrotește și depunem iarăși această lucrare la picioarele Sale.

Cu libertate sau fără ea, în timp de pace sau de război, religia în familie trebuie să dureze. Altfel, orci de rugăciune zilnică în familie trebuie rezidit pretutindeni. Familia trebuie să se adune zilnic în jurul Bibliei și să se roage. Cei ce pot, trebuie să aibă abonată și **MANA ZILNICĂ**. Prin ea, vor primi mai multă lumină asupra textelor din Biblie.

Oricât ar fi de grele împrejurările, Domnul nu acordă vacanță copiilor Săi. Oriunde sunt, ei trebuie să-și facă datoria de a fi lumini în lume.

O DA, PĂCATUL!

de D. BABAN

„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți”.

1 Ioan 2.

În cursul lunii Ianuarie a. e., după ce luasem masa, am intrat în camera de alături și stam de vorbă cu un credincios. Din bucătărie venea un sgomot cam neobișnuit. Ce era? O tânără fată de serviciu, dela sanatoriu din apropiere, a venit să mă cheme grăbită la o bolnavă.

M'am scuzat persoanei cu care am stat de vorbă, și imediat am plecat. După câteva minute, am ajuns la sanatoriu. M'a introdus în camera bolnavei. La capătul ei sta mama sa și două surori de caritate. M'am apropiat de patul bolnavei. Am întrebat-o câți ani are și mi-a spus că are 17 ani și că este fiica unor credincioși.

Am citit din Cuvântul Domnului și ne-am rugat toți cei ce eram de față. Sfârșind rugăciunea, am întrebat-o dacă este predată Domnului și nu mică mi-a fost mirarea, răspunzându-mi: „Nu”.

Atunci i-am citit din nou din Biblie ce a făcut Domnul Isus Hristos pentru noi păcătoși și cum a murit pe cruce pentru păcatele noastre. „Da” a răspuns, „stiu” și „eu vreau să cred, însă este ceva care apasă greu pe inima mea și nu mă lasă” și în continuare m'a întrebat: „Vezi afară prin fereastră dracii cum se luptă?” „Nu”, i-am zis, „nu văd nimic, ci numai ramurile copacilor”. Cei de față s'au speriat la auzul acestor cuvinte. Și din nou, iar ne-am rugat cu toți cei ce eram de față, iar în față se dădea o luptă grozavă pe viață și pe moarte.

În timpul rugăciunii bolnava a izbucnit în lacrimi și, cu un glas de isbândă, a strigat: „Da, cred că Isus a murit pentru mine pe cruce! Îi mulțumesc că am scăpat de păcat, mă simt fericită, am pace în sufletul meu”.

Incredințându-o complet Domnului, am dat mâna, luându-ne la revvedere și să ne întâlnim în ceruri. Peste câteva zile a trecut în vesnicie la Domnul căruia s'a înerezut.

Adeseori am spus tinerilor: „Nu vă jucați cu păcatul”.

Mulți copii de ai fraților sunt nepocăiți, bazându-se pe faptul că sunt din părinți credincioși,

însă se înșeală, căci nu pot fi rascumpărați, dacă ei înșiși nu se vor pocăi. Căci este scris că, frate pe frate nu poate rascumpăra dela moarte, și nici părinții pe copii. Tinerilor, treziți-vă și împăcați-vă cu Dumnezeu, căci este greu să mori neîmpăcat cu El.

Energia voastră, talentul vostru puneți-le în slujba lui Dumnezeu și a omenirii, salvați-vă dela moartea păcatului, salvați și pe alți tineri. Nu cheituiți puterea voastră în lucruri păcătoase și nu vă pierdeți timpul vostru prețios în petreceri păcătoase. Dacă aș fi putut să vă aduc în față tabloul de mai sus al tinerii fecioare și ați fi văzut lupta grozavă a păcatului, care chină ființele umane, sigur v'ați fi cutremurat de grozăvia păcatului ce apasă greu pe inima tinerilor.

Dacă astăzi ești tare și plin de vlagă, încrezător în tine, nu uita că toți tinerii de altădată, cari nu mai sunt la fel ca tine, au fost și s'au dus.

Ca încheiere, ascultă cititorule cuvintele bătrânului Ioan: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos Cel neprihănit”.

Vino la Isus, și predă-ți Lui inima ta, cere iertare de păcate și vei fi fericit aici și în veșnicie.

FRĂȚII DIN ORAȘUL BALȚI-BASARABIA, au arendat șapte hectare și jumătate de pământ, pe care doresc să-l cultive în acest an pentru folosul bisericii. În felul acesta, bisericile cari sunt sărace, pot ajunge la o bună metodă de a lucra pentru Domnul.

A ÎNCETAT DIN VIAȚĂ sora S. Sărbovan, de 55 ani, în Iașova, jud. Timiș. Înmoartea a fost îndeplinită de către fr. I. Vesa, ajutat de alți frați. Au fost de față dl. subnotar și învățătorul comunei, împreună cu un număr public, care a ascultat cu atenție Cuvântul Domnului.

DE PAȘTI

Câmpiile s'au înnoit cu verdeață, copiii cu haine noi, inimile cu speranțe noi.

Înnoiți-vă biblioteca din casă și dela biserică cu cele mai frumoase cărți ce se găsesc în

**DEPOZITUL de LITERATURĂ
ARAD, Str. Fabricii 20.**

Ecoul vremii

de L. L. SEZONOV

Salvați copiii

Într-o țară s'a făcut o serioasă constatare în legătură cu membrii bisericilor. Anume că 80 la sută din toți membri vin din Școala duminicală. Cu toate acestea numai 15 la sută din toți copiii Școlii duminicale sunt câștigați pentru biserică. Dacă toți copiii din Școala duminicală ar fi câștigați la Hristos, atunci numărul membrilor bisericilor ar crește cu aproape 500 la sută.

Dacă aceasta e starea într-o țară cu școli duminicale bine organizate și cu învățători sistematic pregătiți, ce am putea spune despre starea din școlile noastre duminicale? Salvați copiii, ar trebui să fie cuvântul de ordine sau parola pentru baptilștii din țara noastră.

La ce vârstă se întorc oamenii la

Dumnezeu?

S'a constatat că cea mai mare parte dintre oameni se pocăiesc în tinerețe. Dr. Spencer, cercetând 1000 de persoane, care s'au întors la Hristos, a descoperit următoarele date:

- 548 s'au întors sub vârsta de douăzeci de ani.
- 337 până la treizeci de ani.
- 86 înainte de patruzeci de ani.
- 15 înainte de cincizeci de ani.
- 5 înainte de șasezeci de ani.
- 1 înainte de șaptezeci de ani.

Un alt predicator din Londra, cercetând pe cei 252 de membri ai bisericii sale, a descoperit următoarele date: 138 au mărturisit că au găsit pe Domnul înainte de vârsta de douăzeci de ani; 85 s'au pocăit între douăzeci și treizeci de ani; 22 între treizeci și patruzeci; și 7 s'au întors la Domnul după vârsta de patruzeci de ani.

Țara făgăduinței

Suprafața Palestinei este de aproape 18.000 km. pătrați. Însă suprafața promisă lui Avram, în Genesa 15:18, este de 300.000 km. pătrați. Înainte se cerea 60 de pogone de pământ pentru o familie, ca să poată exista. Astăzi, în urma mașinilor și agriculturii raționale, sunt de ajuns numai 5 pogone. Întreagă Palestina, în urma colonizării Evreilor, e transformată într-o grădină și o țară. „Țara aceasta pustiită a a-

juns ca o grădină a Edenului”. Ezechiel 36:35.

Creștinii în Japonia

Populația Japoniei este de 70 milioane locuitori, din care, 400 mii sunt creștini. Cu tot numărul cel mic al creștinilor, vătoreala și influența lor morală este foarte mare. Iată ce scrie unul din ziarele mari ale Japoniei: „Problema creștină e mai mult morală decât numerică. Creștinismul dă națiunii o conștiință nouă”.

Încă în anul 1873 se mai găseau pe la încrucișări de drumuri, prin întreagă Japonia stâlpi cu însemnări ca acestea: „Moarte tuturor creștinilor! Moarte chiar lui Hristos, dacă va veni în Japonia”. Astăzi, Creștinismul este recunoscut prin decret imperial ca un cult având toată libertatea de închinăciune și propagandă, alături de cele două religii oficiale ale Japoniei și anume: Șintoismul și Budismul. Acum vreo doi ani a apărut un nou ziar, în Tokio, având ca titlu aceste cuvinte: „Ziarul religiei lui Hristos”.

În fiecare an, de Crăciun se prezintă, la Radio, cântece și program de Crăciun în spiritul și litera creștină. Într'adevăr, după cum a zis cineva, Creștinismul nu poate fi măsurat sau socotit, ci el trebuie să fie cântărit. Creștinismul în Japonia e aluatul care va dospî întreagă Japonia.

Cărțile scrise cu sânge

Într-o mănăstire budistă din Kushan, în apropiere de Shanghai, se găsește niște cărți neobișnuite. Ele sunt socotite cărți sfinte și sunt scrise cu sânge. Dar nu cu sânge de animal, ci de om. În aceste cărți este scrisă viața lui Budha. Călugării, care le scriu, folosesc însuși sângele lor în această lucrare. Sângele obișnuit, se zice, se îngreșe, datorită sării pe care o conține. De aceea, călugărul, care dorește să facă acest sacrificiu, trebuie să scoată toată sarea din corpul lui și, pentru acest scop, mai mulți ani de-a rândul, trebuie să scoată orice sare din hrana lui zilnică. El trebuie să mănânce totul fără sare. După ce trupul a fost astfel pregătit, călugărul, zi după zi, în rugăciune și meditație, începe să scrie viața lui Budha cu sânge. În

fiecare zi, slobozește din vinele sale o cantitate oarecare de sânge într-o farfurioară. Aceasta lucrare continuă ani de zile. Mulți din tre călugării aceștia mor din pricina pierderii sângelui.

Cu noi, Creștinii, lucrul stă cu totul altfel; Domnul și Mântuitorul nostru și-a dat sângele Lui și noi scriem viața noastră creștinească prin puterea sângelui Lui.

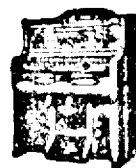
Martirii timpului nostru

S'a constatat că dela războiul cel mare până în timpul nostru, au fost mai mulți martiri creștini, care au suferit pentru credința lor creștină, decât în primii 150 de ani de existență ai bisericii creștine. Astfel, cuvântul lui Hristos rămâne încă în picioare chiar în timpul civilizat al erei noastre creștine: „Dacă va urăște lumea, știți că pe Mine M'a urît înaintea voastră. Dacă M'au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni. Și se vor purta astfel cu voi, pentru că n'au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine”. (Ioan 15:18, 20:16:3).

Comuniștii și religia

În literatura oficială comunistă se pot citi declarații ca acestea: „Noi am răsturnat pe împărații pământului, vom detrona și pe Domnul cerului”. Stalin, într-o cuvântare, a spus: „Fiecare religie este opium, după cum a declarat Marx. Fiecare religie este un mijloc de exploatare a lucrătorului. De aceea, noi suntem împotriva oricărei religii”. În organul oficial al propagandei comuniste împotriva lui Dumnezeu, Bezbojnik, găsim cuvinte ca acestea: „Această luptă trebuie dusă împotriva lui Dumnezeu, fie el chemat Iehova, Isus, Budha sau Allah”.

Harmoniuri
bune și ieftine
pentru biserici
și familii găsiți
la

Francisc

K e c s k é s

Timișoara IV.

Str. Bolintineanu No 16

Cum am căpătat noi Biblia

Lecția 5-a

Noul Testament

1. Limba originală.

La început Noul Testament a existat sub formă de scrisori sau îndrumări spirituale adresate către biserici, indivizi și grupuri, de către apostoli și alți conducători creștini. Scriitorii acestora, cu o excepție, au fost identificați. Aceste scrieri, care au avut semnele clare ale obârșiei lor divine, au fost citite de mulți și au circulat prin biserici. În mod treptat, ele au fost colectate, primind denumirea de „Noul Testament”, spre deosebire de „Vechiul Testament” ebraic, care a fost în mână primelor biserici și care a fost scris în limba ebraică și greacă.

Noul Testament a fost scris, la început, în limba greacă, deoarece aceasta a fost limba obișnuită în vorbire și scriere pe tot întinsul lumii cunoscute de creștinii din primele veacuri. Biserica este datoare lui Alexandru cel Mare pentru răspândirea limbii grecești pe tot întinsul mare al imperiului roman. În felul acesta s'a făcut cu puțință răspândirea Evangheliei într'un limbaj comun. Atât de departe a ajuns cunoștința limbii grecești, încât ea a fost folosită de fiecare scriitor al Noului Testament, indiferent de locul creștinilor către care se adresau. De pildă: Roma, Filipi, Galatia, Palestina, Siria și alte locuri. Acest fapt este mai însemnat, prin aceea că toți scriitorii Noului Testament, afară de Luca, au fost Evrei. Un alt fapt surprinzător este că Vechiul Testament a fost scris într'un interval de o mie de ani, pe când Noul Testament a fost scris în cincizeci de ani, în a doua jumătate a primului veac după Hristos.

2. Impărțirea Noului Testament.

Noul Testament este compus din 27 cărți. Aceste cărți au fost scrise la anumite timpuri spre a îndeplini nevoile deosebite ale creștinilor din primul veac și ale celor de mai târziu. Aceeași legătură de unitate, care se găsește în Vechiul Testament, ține și cărțile Noului Testament laolaltă. Aceste 27 cărți din Noul Testament, au avut la început numai două împărțiri: 1.) Evanghelii. 2.) Epistole. Acuma însă, putem să le împărțim în patru clase. 1.) Evangheliile, cu un conținut

istoric și biografic, dând la iveală fapte din viața lui Isus. 2.) Faptele Apostolilor, dând schițe istorice despre înaintarea Creștinismului din primul veac. 3.) Epistolele, arătând laturi practice ale creștinilor, expunerea doctrinală, și încurajarea frățească. 4.) Apocalipsul, cu un conținut protetic, cu privire la viitor și biruința din urmă a Creștinismului.

Cele patru Evanghelii au fost primele care au circulat, după aceea epistolele lui Pavel și celelalte cărți. Chiar pe la anul 397 după Hristos, toate cărțile Noului Testament au fost recunoscute de creștini, ca având o inspirație și autoritate divină. Aceste cărți, precum și Biblia întreagă, n'au nevoie de aprobarea vreunui consiliu eclesiastic sau a vreunui sinod. Valoarea lor launtrică este un adevărat semn al adevărului din ele. Acest fapt a fost recunoscut de către creștinii tuturor timpurilor.

3. Păstrarea scrierilor Noului Testament.

Odată cu repeziciunea răspândirii Creștinismului, începând din Ierusalim până la marginile pământului, s'a ivit nevoia de a se răspândi Scripturile, așa că cei de curând veniți la Creștinism au putut avea parte de zidire și creștere spirituală. Ca rezultat, cărțile Noului Testament au fost scrise și li s'a dat libera circulație. Trebuie să ne aducem aminte că Noul Testament a fost format treptat chiar în decursul unui timp de cincizeci de ani. După cele patru Evanghelii, au urmat epistolele, așa că după anul 397 n'a mai fost nicio îndoială cu privire la autoritatea Noului Testament, așa cum este el azi. Nu e de mirare că Scripturile, pentru primii creștini, au apărut vii. Ei au trăit sub razele crucii, având o amintire personală a Domnului lor înviat.

III. Cărțile apocrife.

Apocrifa este o colecție de scrieri cari au fost prețuite mult de Evreii din ultimele două veacuri, înainte de Hristos, iar astăzi sunt prețuite, mai mult de biserica romano-catolică, formând baza unor ceremonii și pentru îndrumarea morală. Creștinii pro-

testanți nu le primesc și nu recunosc ca ele ar avea inspirație divină și că ar fi autoritative.

Vești îmbucurătoare

Din toate părțile auzim, că s'au deschis bisericele. De aceea să ne grăbim a organiza pretutindeni grupuri caritabile în fiecare zi Biblia.

Comandați pentru bisericii Registre, Harta pământului sfânt, cărți de cântări, Biblii și testamente.

Avem încă din cărțile *Quo Vadis* cu 140 lei buc. și *Călătoria Creștinului* cu 100 lei. La fel, *Toate leacurile*, *Conștiința nouă* și *Ogorul nostru* cu 30 lei buc. Toate la Depozitul din str. Fabricii No. 20 Arad.

ATENȚIUNE!

Aducem la cunoștința fraților că, atunci când scriu pe cărți poștale, să scrie numai pe o singură parte. Iar pe partea pe care e scrisă adresă, nu e voie să se pună decât numele și adresa expeditorului.

„Așa trebuia să pătimească Hristos!”

(Urmare din pag. 1-a).

biți, membrii ai casei Sale și moștenitori ai împărăției Sale. Așa cerea inima Sa: iertare, împăcare, primire și fericire.

DREPTATEA DIVINĂ

Dar există o mare piedecă în calea mântuirii oamenilor. Dumnezeu e tot atât de drept pe cât e de iubitor. Sfințenia Sa nu dă voie ca păcatul să fie nepedepsit. Justiția divină cere ca păcătosul să secere ce a semănat. Universul supus unei legi morale, pe care, dacă o calci, trebuie să suferi.

Atunci înțelepciunea divină a găsit calea sublimă: calea jertfei. Iubirea divină a cerut ca Isus să ia asupra Sa vina întregii lumi, iar dreptatea dumnezeiască, a făcut să se reverse asupra Lui toată osânda și urgia unei judecări necruțătoare.

Iată de ce Isus **trebuie să pătimească!**

În aceste clipe de reculegere, la Paști să cădem din nou pe genunchi la picioarele crucii, să admірăm și să adorăm jertfa divină și să lăsăm ca ea să pătrundă în sufletele noastre, să le refacă, să le înalte și să le umple de sfințenia și iubirea Sa.

VESTEA ÎNVIERII

de A. P.

„...duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat din morți”. Matci 28:7.

Prinderea lui Isus în Ghetsimani a împrăștiat ucenicii. Când e judecat, Biblia nu pomeneste decât de Ioan și Petru, iar la cruce nu-l găsim decât pe Ioan.

În noaptea prinderii, Isus le spunea de aceasta în proverbul vremii: „Voiu bate păstorul și oile turmei se vor risipi”. Și în adevăr așa a fost.

Tot ce a clădit și a lucrat Isus în inimile ucenicilor, se pare că, la prima încercare, la primul șuvoiu de apă s'a măturat. Nimic din învățătura lui Isus, nimic din spiritul Său de jertfă. Totul a fost ascuns în taina sufletului lor, fără putere de manifestare.

Umbra morții învăluise crucea. Isus e coborât și pus în mormântul nou din grădină. Iar peste ziua Sâmbetei domnește cea mai mare tăcere. Femeile cu siguranță au plâns, și ucenicii, probabil, retrași, cu inima în doliu, fiecare la ale lui își depănau amintirile bogate ale celor 3 ani petrecuți cu Isus. Nicio întâlnire, nimic din ce a fost.

E ziua a treia, femeile credincioase, pornesc în zori, cu noaptea în cap, să meargă la mormânt. Dacă ucenicii se feresc să nu fie bănuți, ele din contră disprețuiesc rușinea, înfruntă frica și se duc spre grădină.

Atunci au descoperit ele învierea lui Isus. mormântul gol, strajele orbite, ingerul în lumină. Nu știau nimic. Totul e o surpriză. Ingerul însă, le explică. Isus a înviat, și adaugă „...duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat din morți”.

Poate chiar pentru ca să rostească acestea a fost trimis la mormânt. Dumnezeu dorea ca ucenicii lui Isus să afle repede că El a înviat.

Vestea învierii lui Isus putea să le dea mângâierea. Lipsiți de această veste, viețile lor ar fi fost cernite, îndoliate și coborâte cu întristare în mormânt.

E o foarte mare greșală să spui că ei nu L-au iubit, că nu L-au fost devotați. Nu se poate spune aceasta despre oamenii cari și-au lăsat familia, interesul și viitorul lor, și L-au urmat în orice loc. Nu se poate spune aceasta despre oamenii cari, când au auzit de

frângerea trupului și vărsarea sângelui Său s'au turburat în inimi. Și El știa aceasta.

Și probabil, că tot timpul dela răstignire și până la înviere, ucenicii, fiecare la ale lui, retrași, au bociț. Amaraciunea, tristețea și durerea le-a umplut sufletele. Nimic nu i-a mai putut înviora. Fiecare amintire îi doboră și-i zdrobea mai mult. Câtă căință pentru unele purtări, vorbe sau fapte! Cât dor de a-L mai vedea și de a-L auzi încă odată! De aceea ingerul n'a uitat însărcinarea să atragă atenția femeilor să se ducă repede și să le spună vestea învierii.

Durerea și suferința unui copil o simte și tatăl. La durerea ucenicilor s'a înduioșat și cerul. Lui Dumnezeu nu-i plac durerile noastre, lacrimile și suspinurile. De aceea în cer ele nu vor mai fi.

Și în adevăr vestea învierii i-a mângâiat, le-a turnat untdelemnul alinător în suflete.

Numai vestea învierii lui Isus putea să-i unească din nou. Intocmai ca stolul de porumbei când se aruncă uliul, se împrăstie, bieții ucenici așa au plecat din Ghetsimani, fiecare la ale lui. Poate a fost cea mai mare amărăciunea din viața lor când s'au dus la ale lor, doar cu amintirea. Isus prins, dușmanii răsculați, iar primejdia la fiecare pas. Toate planurile năruite, iar viitorul visat topit.

După o despărțire în asemenea împrejurări, mă îndoiesc dacă cu altceva i-ai mai fi putut aduna și uni din nou. Orice li s'ar fi părut o uneltire, o încercare de a-i prinde. Singură vestea învierii putea fi taina și secretul prin care să-i unești. Și ce trebuincioasă era unirea lor.

Prin ea și în ea era, însăși scopul instruirii și pregătirii lor. Ei erau cei hotărâți să ducă vestea bună, Evanghelia până la marginile pământului. Același scop pentru toți, și deci trebuia ca o legătura tainică să-i unească pe unul cu celălalt, chiar dacă sunt la un capăt sau altul al pământului. Nu să meargă toți în același loc, dar toți să colaboreze împreună, lucrând pentru Hristos. El în rugăciunea Sa cere ca ei să fie una, psalmistul admiră frumusețea unirii credincioșilor, iar experiența a arătat că biruin-

ța a fost totdeauna de partea celor uniți.

Succesul mare al Creștinismului se datorește unirii lor, iar unirea s'a făcut la vestea învierii Lui.

Învierea lui Isus le putea da puterea credinței lor. În tot timpul cât au fost cu Isus au primit orice învățătură și au crezut-o. Cele din urmă însă, moartea și învierea Sa au fost, se pare, prea grele de crezut. Amintiți-vă de Petru: „Să Te ferească Dumnezeu...”

Realitatea crucii a fost o lovitură puternică în credința lor. Ce s'a petrecut în sufletul lor e greu de ghicit. Poate șovăiala, ba îndoiala chiar, și-a întins pânza în sufletul lor. Dar să nu fim prea tari. Credința lor se cântărea. Nu mult și se pierdea, și nu mult și devenea o putere de neînfrânt.

Hristos a înviat. Atât a trebuit să audă, ca credința lor să se transforme în piatră de granit, să devină stâncă. Vestea învierii a fost scânteia care mai târziu s'a transformat în flăcări, în văpăi, a fost aluatul care a dospit toată frământătura.

Ceea ce au devenit ei mai târziu se datorește în întregime aproape numai învierii.

Învierea lui Isus e nașterea, gloria, imboldul și puterea Creștinismului. Gândul că El trăiește alungă teama. În toată negura istoriei, în mijlocul prigoanelor, în vânarea creștinilor a strălucit în ei o credință puternică și neclintită. Iar secretul acestei credințe și puteri stă în convingerea lor că El trăiește.

Nu numai pentru ucenici a fost mângâiere, unire și putere, ci vestea învierii e și azi raza de soare care topește ghiata și face să răsară chipul urmașului lui Isus.

IATĂ OMUL!

(Urmare din pag. 7-a)

pe care ni-l pregătește.

Tu și eu nu avem un sprijin mai bun în care să ne încredem, decât în El, Omul cel mai inteligent, Tânărul cu viața cea mai curată, Cel ce a suferit totul în locul tău, Fiul lui Dumnezeu care ți-a pregătit un loc și așteaptă venirea ta ca să ți-l dea în primire.

„Nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră“

de B. Bușilă

Neemia 8:10.

Poporul lui Dumnezeu din vremea lui Neemia se afla „în cea mai mare nenorocire și ocară” (1:3).

Ce a făcut atunci Neemia? Iată ce spune el: „Am plâns și m'am jălit **multe zile. Am postit** și m'am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor și am zis:

„Doamne, Dumnezeul cerurilor, Dumnezeule mare și înfricoșat, Tu care ții legământul Tău și ești plin de îndurare față de cei ce **Te iubesc** și păzesc poruncile Tale! Să ia aminte urechea Ta și ochii să-Ți fie deschiși: ascultă rugăciunea, pe care Ți-o face robul Tău acum, zi și noapte, pentru robii Tăi, copiii lui Israel, mărturisind păcatele copiilor lui Israel, **păcatele, făcute de noi împotriva Ta**; căci eu și casa tatălui meu am păcătuit. **Te-am supărat** și n'am păzit poruncile Tale...”

„Ei sunt robii Tăi și poporul Tău, pe care l-ai răscumplat prin puterea Ta cea mare și prin mâna Ta cea tare.

„Ah! Doamne, să ia aminte urechea Ta la rugăciunea robului Tău și la **rugăciunea robilor Tăi**, cari vor să se teamă de numele Tău! **Dă astăzi izbândă...**” (1:4—7, 10—11).

O astfel de rugăciune sinceră, cu lacrimi, cu post, cu mărturisirea păcatelor și cu recunoașterea adevărată a faptului, că Dumnezeu a fost supărat prin nepăzirea poruncilor Lui, și printr-o viață, care n'a fost demnă de chemarea și alegerea copiilor Lui, — această rugăciune, făcută zi și noapte, a fost ascultată și binecuvântată de Dumnezeu, căci El nu voia ca fiii Lui să rămână în acea „stare nenorocită” (2:17) și ei „s'au **întărit**” (2:18), și n'au mai fost mâhniți, fiindcă „mâna cea bună a Dumnezeului” fusese peste acel om al lui Dumnezeu, cu toate că vrăjmașii, — spunea Neemia, — „și-au hătut joc de noi și ne-au disprețuit. Ei au zis: „Ce faceți voi acolo? Vă răsculați împotriva împăratului?” „Și eu”, — zice mai departe Neemia, — le-am răspuns: „Dumnezeul cerurilor **ne va da izbândă**. Noi robii Săi, ne vom scula și vom zidi; dar voi n'aveți nici parte, nici drept” (2:20).

Poporul lui Dumnezeu de pe vremea aceea, deși au fost în nu-

măr mic, însă fiind înbarbătați de Neemia, au început să lucreze spre slava lui Dumnezeu.

— „La ce lucrează acești Iudei neputincioși? Oare vor fi lăsați să lucreze?” (4:2) — spuneau dușmanii poporului lui Dumnezeu.

— „Ascultă, Dumnezeul nostru, cum **suntem batjocoriți!**” (4:4) — s'a rugat acea turmă mică de credincioși... „Și poporul lucra cu inimă” (4:6). —

— „Ii vom ucide și vom face astfel să înceteze lucrarea” (4:11) — ziceau vrăjmașii.

— „**Nu vă temeți de ei!**” — încuraja Neemia poporul Domnului. „Aduceți-vă aminte de Domnul cel mare și înfricoșat și luptați pentru frații voștri, pentru fiii voștri și fetele voastre, pentru nevestele voastre și pentru casele voastre” (4:14). — „Dumnezeu le-a nimicit planul...” (4:15) — a zis după aceea Neemia.

„**Dumnezeul nostru va lupta pentru noi!**” (4:20). —

Cu aceste cuvinte, pline de credință și de bucurie, Neemia însufla bărbăție în inimile închinătorilor adevărați ai lui Dumnezeu pentru ca ei, aflându-se într-o situație grea, să nu fie mâhniți.

Mai târziu s'au ivit piedeci noi pe care le puneau vrăjmașii în calea poporului lui Dumnezeu.

— „Toți oamenii aceștia”, — istorisește Neemia, — „**voiau să ne înfricoșeze** și își ziceau:

— „Li se va muia inima și lucrarea nu se va face”.

— „Acum, Dumnezeule”, — s'a rugat Neemia, — „**întărește-mă!**” (6:9). După aceea cetim, că lucrul „a fost isprăvit” (6:15).

— „Când au auzit toți vrăjmașii noștri, s'au temut toate popoarele dimprejurul nostru; s'au smerit foarte mult și au eunoscut, că **lucrarea se făcuse prin voia Dumnezeului nostru**” (6:16).

Iată, iubii mei, cum sunt dați de rușine toți cei ce se împotrivesc lucrării sfinte a poporului lui Dumnezeu.

Deci să nu ne mâhnim, când suntem neînțeleși, batjocoriți și persecutați, căci Domnul niciodată nu ne va lăsa, dacă vom duce o viață curată, dând inimile, sufletele noastre și „daruri pentru lucrarea” (7:70) sfântă a Impărăției lui Dumnezeu. Să avem mai

multă credință, speranță și dragoste. Să răbdăm și să ne rugăm neîncetat, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, venite din voia Lui și, știind că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce iubesc pe Acel, care a vârsat sfânt sângelui Său, pentru a ne spăla de toate păcatele ca să nu mai trăim în ele, fiindcă suntem un popor al lui Dumnezeu, ca să vestim puterile minunate ale Celui, ce ne-a chemat din întunerecul păcatului, la lumina divină a Evangheliei lui Hristos, Mântuitorul nostru.

Și de aceea, iubii frați și surori:

„**Nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră!**”

Neemia 8:10.

— „**Faceți... nu vă mâhniți!**” (8:11)

Cetiți „în cartea Legii lui Dumnezeu **în fiecare zi**, din cea dintâi zi până la cea din urmă” (8:18), când Domnul va veni, ca să pună capăt suferințelor copiilor lui Dumnezeu, prin cari ei au trecut, trec și acum și încă vor trece, până când împărăția lumii acesteia va trece în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său și El va împărăți în vecii vecilor.

Iar până atunci, să ne rugăm mai fierbinte și cu o inimă curată, căci dacă vom cugeta niște lucruri necurate în inima noastră și dacă vom permite ceva necurat în viața noastră personală, familială și bisericească, atunci nu vom fi ascultați de Domnul. Dar dacă chiar în clipa aceasta, cu o hotărîre neclintită, vom da la o parte toate gândurile, simțurile și faptele noastre necurate, cerând ca Domnul Isus prin sângele Său cel sfânt, să ne curățească de orice pată, sbărcitură sau altceva de felul acesta, atunci Domnul ne va asculta rugăciunile și cererile noastre, căci ochii Lui sunt peste cei neprihăniți și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor, cu cari ei vin la El în fiecare zi și în fiecare clipă.

Credincios este Domnul, care ne va întări și ne va păzi de cel rău!

Și așa, preaiubii mei frați și surori în Hristos, **să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, păstrând sfintirea până la capăt în frică de Dumnezeu**

(Continuare în pag. 12-a)

IATĂ OMUL!

de D. Pascu

Acest cuvânt al lui Pilat formează cea mai desăvârșită părere a unui păgân, cu privire la ființa omenească a lui Isus. Când scriitorul cărții lui Iov începe să descrie viața minunată, trăită de credinciosul Iov, el începe astfel: „Era în țara Uț **un om...**”, deși Iov nu era singurul om din acel ținut. Viața lui îl ridică din rândul celorlalți și așa cum l-a văzut scriitorul, așa a scris despre el.

Dar Pilat, n'a mai întâlnit un om asemenea lui Isus. În lunga lui carieră de judecător, Isus a fost ceva neobișnuit și, convins din tot sufletul de nevinovăția Lui, el iese înaintea poporului și-L prezintă cu cuvintele: „Iată omul!” Și într-adevăr Isus a fost

omul inteligent

La vârsta fragedă de 12 ani, Maria îl găsește în mijlocul învățătorilor mirați de „priceperea și răspunsurile Lui”, iar acasă la Nazaret, Luca ne spune, că „creștea în înțelepciune”. Isus nu avea diplomele doctorilor de pe vremea Lui și adesea, cei ce-L auzeau se întrebau mirați, „nu este acesta tâmplarul?” În vremea de atunci partidele celor cu carte, ca Fariseii și Saducheeii îi pun întrebări prin cei mai de seamă reprezentanți. Unii îl întreabă dacă trebuie să plătească impozitul către statul roman, alții despre căsătorie și ziua învierii. Și El le răspundea atât din fin, dar atât de învederat, încât ispititorii plecau dela El în răsetele mulțimii care zicea: „Niciodată n'a vorbit un om ca omul acesta”.

Isus înaintea lui Pilat era un simplu acuzat, un revoluționar, după spusele Iudeilor. Totuși când Pilat stă de vorbă cu El, vede în El pe omul fără asemănare. Strigătele de afară, învinovățirile aduse de martorii mincinoși, împotriva Lui, se rostogolesc peste capul acuzatorilor și Isus crește tot mai mult ca și împăratul veacurilor, martorul care s'a născut și care a venit să vorbească despre adevăr.

Isus a fost

omul curat

Podoaba vieții Lui a constat din curățenia sufletului și a trupului Său. A stat 40 de zile ca țință atacurilor lui Satan și S'a strecurat prin toate ispitele cu-

rat. A trăit cu ucenicii mai bine de trei ani și adeseori a trebuit să fie împăciuitorul lor, dar nimeni nu s'a plâns vreodată de nedreptate din partea Lui.

Omul cu sufletul negru, Iuda, vânzătorul, ducând banii înapoi cărturarilor, spune: „...am vândut sânge nevinovat”. Iuda a fost cu Isus în tot timpul misiunii Sale și dacă ar fi găsit în El vreo umbră de păcat numai, ar fi avut o scuză a trădării lui. Dar la Isus n'a găsit decât curățenie desăvârșită. Soția lui Pilat trimite soțului ei următorul cuvânt: „Să n'ai nimic a face cu neprihătutul acesta”. Tâlharul de pe cruce încă are ceva de spus despre Isus, „...dar omul acesta n'a făcut niciun rău”.

Omul obișnuit cu suferința

Acestea le spune Isaia despre Isus și acest fapt i-a fost propriu toată viața, „obișnuit cu suferința”. Primirea vitregă din Betleem, nașterea lui într'un grajd, în sărăcie, fuga Lui în Egipt, apoi creșterea Lui au fost însoțite pas cu pas de suferință.

Pe vremea lui Isus ca și azi, Palestina nu era o țară liberă și coterpitorii o secătuiau de toată vlagă. Viața era grea, câștigul mic și dările mari. Se pare că Iosif a murit curând și Isus, ca fiul mai mare, a trebuit să fie susținătorul întregii familii. El trebuia să se îngrijească de traiul mamei și al celor patru frați mai mici și al surorilor Sale. Cine are o familie mare și venituri mici, știe ce însemnează întreținerea unei familii. Și Isus a făcut față datoriei de frate și fiu, de aceea profetul vede într'Insul pe „omul obișnuit cu suferința”.

Dar grija familiei este numai începutul. La vârsta de 30 de ani începe marea Lui misiune, plină de neajunsuri. Misiunea, unica bucurie pe care o avea, dar îndreptat pe deplin că face voia Tatălui. Într-o zi, când cineva vine să-L urmeze ca ucenic, El răspunde că păsările cerului au cui-buri și vulpile au viziiuni, dar El nu are un loc unde să-și plece capul. Scriitorii Evangheliilor spun că Lui îi era milă de popor. Mila izvorăște în inima simțitoare care compătimește, care suferă împreună cu cei căzuți în suferință și necazuri. Cât de mult a știut El să compătimească cu

cei întristați, o vedem în lacrimile Lui unite cu plânsul Martei și al Mariei, la groapa lui Lazar. O vedem în plânsul Lui pentru Ierusalimul, care se cufunda tot mai mult în pierzare.

Cu toată suferința Lui, nu murmură, nu se plânge, nu se compătimește pe Sine. Câtă demnitate și curaj a avut El în Ghetsi-manî. Înaintea arhiereilor, înaintea lui Irod, a lui Pilat și mai mult, în fața crucii. Ostașii își bat joc de El, îl palmuiesc, totuși nu auzim din gura lui vreun protest. Pe drumul durerii mângâie pe fiicele Ierusalimului și pe cruce cere iertare pentru prigonitorii Săi. Acolo deschide El ușa raiului pentru tâlharul pocăit.

Dar culmea suferințelor, sub apăsarea căroră a strigat, a fost momentul când fața Tatălui s'a întors dela El. În toate clipele vieții lui pământești, întreaga-i ființă a fost scăldată în privirea binevoitoare a Tatălui. Dar acum, acum în cele mai grele clipe ale vieții Sale, El n'a mai văzut pe Tatăl iubitor, ci pe Dumnezeu dreptății, care cere răzbunare și înaintea Căruia era adusă viața Lui sfântă ca preț de răscumparare, ca jertfă pentru vina noastră a tuturor.

Fiul dela dreapta Tatălui

Dacă ucenicii au plâns când L-au văzut în mormânt, cu piatra sigilată, ei au avut prilejul să se bucure, văzându-L biruitor asupra morții, prin învierea Lui. Și ceva mult mai minunat. L-au văzut la dreapta lui Dumnezeu, în mărirea. Când Ștefan, primul martir al Creștinismului moare sub ploaia de pietre, el vede pe Omul de odinioară, pe Isus, pe Fiul lui Dumnezeu, stând la dreapta Tatălui în mărirea.

Înainte de a Se duce la Tatăl, a spus ucenicilor că pleacă pentru ei, și tot ce va face El în viața în care Se duce, va face în interesul lor, ca să le gătească un loc. Norul de martori cari au piecat înaintea noastră, și-au avut ochii pironiți la dreapta lui Dumnezeu, unde, totdeauna, fie zi senină, fie înnoată, au găsit pe Isus, Mântuitorul lor. El s'a dus de mult și cu cât mai mult va întârzia, cu atât ne dă timp mai lung pentru lucrul Său sfânt și cu atât mai frumos va fi locul

(Continuare în pag. 5 a)

CHINA ȘI HUDSON TAYLOR

În anul 1832, într-o familie evlavioasă din Anglia, s'a născut un copilăș cu numele Hudson Taylor, care mai târziu a devenit unul dintre cei mai vestiți misionari ai Chinei. La vârsta de cinci ani, Taylor și-a arătat dorința să prin următoarele cuvinte: „Când voi fi mare, voi pleca misionar în China”. Deși crescut într-o familie religioasă, totuși numai la vârsta de cincisprezece ani a simțit nevoia de mântuire. Timp de doi ani a căutat mereu pace și ușurare pentru sufletul său.

Odată, pe când socotea prin biblioteca tatălui său, a dat peste un tractat intitulat: „Sfârșitul lucrării lui Hristos”. El și-a zis: „Dacă toată lucrarea este săvârșită și toată datoria e plătită, ce-a mai rămas pentru mine de făcut?” Imediat a îngenunchiat și a mulțumit lui Dumnezeu pentru harul Său cel mare. Nu mult timp după aceea, a făcut legătură cu o societate misionară engleză, care avea de scop evanghelizarea Chinei. Hudson Taylor, fiind încă în Anglia, a început să studieze medicina. Gândul lui, de a pleca misionar în China, trebuia în cele din urmă, să se înfăptuiască. În anul 1853, Hudson Taylor părăsește casa părintească și după o călătorie lungă și plină de primejdii, a ajuns la Shanghai (China), fiind în vârstă de douăzeci și doi ani. Toți misionarii de acolo l-au primit cu mare bucurie. Din cauza multor greutăți, n'a putut rămânea stabilit în Shanghai, ci s'a mutat în orașul Ningpo, unde a pus temelii unei societăți misionare pentru China. Taylor făcuse cunoștință cu o misionară, Maria Dyer, care, luând-o în căsătorie, i-a fost un sprijin potrivit, în toate privințele.

La sfârșitul anului 1859, luă în primire dela un alt misionar, dr. Parker, un spital, ce fusese sub controlul societății acestuia. Până atunci spitalul era susținut în mod obișnuit de către bolnavi, dar pe viitor trecu sub controlul lui Taylor și susținut prin atârnare totală numai de Dumnezeu. Credința lui a fost foarte des încercată. Nu odată, orezul fusese isprăvit, înainte de a primi ajutorul ca răspuns al rugăciunilor îndreptate către Dumnezeu. De multe ori, tocmai în clipele grele de lipsuri, și în timpul rugăciunii, Dumnezeu le-a trimis saci plini cu orez. Bolnavii păgâni, văzând lucrul acesta, spuneau: „Unde și care este idolul acela care ar putea face așa ceva?”

În anul 1860, Hudson Taylor s'a întors în Anglia, unde isprăvi cu organizarea „Societății Misionare pentru China launtrică”.

În legătură cu aceasta, a scris un tractat intitulat: „Nevoile și drepturile spi-

rituale ale Chinei”. Rezultatul acestui tractat a fost binecuvântat de Dumnezeu prin aceea că s'a primit mult ajutor bănesc și mai mulți misionari și-au arătat dorința de a lucra în China. Tot în acel an, 1860, plecă în China primul grup de misionari compus din 22 înși, susținuți de societatea misionară, înființată de Taylor. În ciuda tuturor greutăților de acasă și din China, societatea a făcut mare progres, în ceea ce privește trimiterea și susținerea misionarilor.

Într-o scrisoare adresată soției sale, zice următoarele: „Satana este foarte furios, căci vede că împărăția lui este atacată din toate părțile. Lupta este îngrozitoare”.

În decursul a 50 ani de lucru ai societății lui Hudson Taylor, toate cele 18

provincii din China au fost ocupate în parte. Tot în acest timp au fost trimiși o mie de misionari și s'au pocăit aproape unei zeci mii de suflete.

Societatea lui a fost o mișcare de sine stătătoare și intenționată pe principii deosebite. Hudson Taylor a refuzat să facă orice apel către oameni, pentru ajutor. În schimb a stăruit mai mult în rugăciune. Lozincă lui a fost: „Să mișce pe oameni numai prin Dumnezeu și prin rugăciune”. El a fost împotriva oricărei datorii. La vârsta de 73 ani a făcut ultima călătorie în China, iar în anul 1905, pe neașteptate, dar într-un mod liniștit, a trecut în vecnicie spre a primi răsplata din partea Aceluia în care a crezut, pentru care a trăit și a lucrat o viață întreagă.

UITAȚI-VĂ ÎN SUS

de I. C.

Titlul acestui articol e luat din Cuvântarea lui Isus din Evanghelia după Luca 21:8—36. În această vorbire, Domnul doarește să pregătească pe ucenicii Săi pentru operele încercării prin care au ei să treacă. Dar ea ni se potrivește nouă astăzi tot așa de mult ca și celor de pe acele vremuri.

Domnul vorbește despre două lucruri, mai ales, care apasă și acum inimile credincioșilor.

Intâi prigonirea

Isus vrea să întărească inimile urmașilor Săi pentru prigonirile de după pogorîrea Duhului sfânt. El le spune că dușmanii „vor pune mâinile pe voi și vă vor prigonii: vă vor da pe mâna sinagogilor, vă vor arunca în temnițe, vă vor țări înaintea împăraților și înaintea dregătorilor, din pricina numelui Meu” (Luca 21:12). Și lucrurile s'au întâmplat întocmai cum a proorocit Domnul. O mare prigoană s'a pornit împotriva ucenicilor Săi din partea Evreilor și a Romanilor.

Dar cuvintele Lui sunt și pentru vremurile de azi. Așa au început greutățile noastre. Prima a fost suferința din pricina credinței. Am trecut printr-o iarnă foarte geroasă în această privință și cu toată venirea primăverii, gheturile se toposesc foarte încet și foarte greu. Ceea ce a început înainte de Crăciun nu putem ști dacă va înceta înainte de Paști.

Starea aceasta a umplut mii

de inimi de grijă crescândă și de neliniște. Ei se întreabă: până când? Și de ce Domnul ne lasă printr-o încercare așa de lungă?

Știri de războaie

Un alt lucru pentru care a vrut Domnul să pregătească pe ucenicii Săi din toate veacurile, a fost vestea despre războaie. „Apoi” le-a zis El, „un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății” (v. 10).

Și aceste cuvinte sunt pentru zilele noastre. Lumea se mișcă din temelii. Vestile despre războaie vin, așa cum a spus Isus din toate părțile. Ele s'gduiesc și cutremură inimile.

Nu plecați capul în jos

Domnul a știut că astfel de lucruri îngrijorează și pe cel mai tare. Loviturile acestea au darul să sdrobească inima, să plece capul și să aducă desnădejdea. Într'adevăr în zilele acestea am văzut mulți oameni cu fața cruntă și cu capul plecat. Ei se uitau în jos și curajul lor slăbea și mai tare. De aceea Isus a spus ucenicilor săi că, atunci când vor veni prigonirile și lumea va fi s'gduită de războaie, ei să nu plece capul în jos speriați și doborâți de frică și de îndoială. O, nu, dimpotrivă

„să vă uitați în sus!”

poruncește Domnul. Ridicați capetele și priviți spre cer în așa vremuri. Dacă vă veți uita în jos (Continuare în pag. 9-a).

In noaptea învierii

Prelucrare de W. Sezonov

Un vapor mare înainta în sulul unui fluviu din America de Nord. Era în noaptea învierii Domnului și pe cer era o lună minunată, care arginta undele și țărnu primăvaratec, cu lumina sa.

Pe bordul vaporului se afla multă lume, domni și doamne din cele mai bune clase sociale. Toți ședeau tăcuți, gândindu-se: „E noaptea învierii!” Și un fior înălțător stăpânea parcă toate sufletele.

Se mai afla acolo printre ei și un renumit cântăreț creștin — un om născut din nou, — a cărui voce frumoasă fusese de atâtea ori auzită și admirată, atât în noul cât și în vechiul continent.

„Cântați-ne ceva în noaptea aceasta frumoasă de înviere!” îl rugă o doamnă. Și cum toată lumea aprobă rugămintea doamnei, cântărețul se ridică. Se răzîmă cu spatele de coșul vaporului și-și descoperi capul. Câteva secunde stătu așa, luminat de razele lunii, mut și nemișcat, apoi începu să cânte. Vocea lui clară răsuna departe peste fluviu. Era una din acele voci într'adevăr binecuvântate de Dumnezeu, ale cărei sunete pătrundeau de bunăseamă până la treptele harului ceresc.

Dintre câte inimi îi trecură prin minte în acele clipe, el alese, fără să știe de ce, pe cel cu următorul cuprins:

*„Tu care-ai pălmit pe cruce
Pentru a noastră mântuire,
Primește, Doamne, cu iubire
Aceste lacrimi de căință
Ce-ți plânge năcogă mea ființă.
Și ne ferește Prea îndurate
De gânduri rele și deșarte.
Cu moarte cruntă nu ne bate.
Și peste noi Tu ține pază
Cu a surâsului Tău răză...”*

Nimeni nu se clintea pe bordul vaporului. Cu toții stăteau înmărmuriți sub efectul ceresc pe care l-a produs cântarea aceasta peste suflete.

Deodată, la capătul celălalt al vaporului, sări în sus un bărbat. Avea o față arsă de soare și ceva aproape banditesc în înfățișare. Cu pasul grăbit și răsunător, veni drept spre cântăreț.

— „D-ta ai făcut serviciul militar în armata de Sud, în timpul războiului american, dintre ținuturile de Nord și cele de Sud ale Statelor-Unite?”

— „Da”, răspuse acesta.

— „Ai făcut parte din regimentul 12, batalionul al III-lea?”

— „Da”, răspuse iarăși cântărețul, „dar de ce mă întrebi?”

— „Așteaptă. N'ai stat în noaptea învierii, în timpul războiului, ca santinele în avant-posturi? Caută te rog să-ți amintești!”

— „Da răspuse a treia oară cântărețul, „îmi amintesc foarte bine”.

— „Și eu!” zise cu glas surd bărbatul, „căci a fost cea mai ciudată, cea mai de seamă noapte a vieții mele și a d-tale, domnule. Ascultă numai. Și eu am luat parte, ca și d-ta, la acest războiu, dar nu în tabăra d-tale, ci în a dușmanilor d-tale, în trupele nordice... Și eu stăteam de santinele în acea noapte a învierii și departe, în lumina limpede, albă, a lunii, văzui stând un om, unul din potrivnicii aceia blestemați.

— „Aha, băiete, îmi zisei, izbind cu piciorul în pământ, știu că n-o să-mi scapi”.

Pusei arma la ochi. Eram țințar strășnic. Capul lui era în plină lumină; eu stăteam în umbră, nu puteam fi văzut. Degetul îmi era pe trăgaci. Deodată, iată, soldatul dușman făcu o mișcare. Înălță ochii spre o stea, mică, ce licărea blând sus pe boltă și începu să cânte. Fiecare om își are slăbiciunile sale; slăbiciunea mea e muzica. Îmi lăsa cu bagare de seamă pușca la pământ.

— „Afurisitul ăsta are o voce strășnic de frumoasă, zisei în gând. Fie, îl las să mai trăiască trei minute mai mult; asta trebuie s'o ascult”.

Ce cânta el, era cântarea de adineauri:

„Tu care ai pălmit pe cruce...”

când ajunsese la cuvintele:

„...Și ne ferește Prea îndurate

De gânduri rele și păcate

Cu moarte cruntă nu ne bate...”

mă cuprinsese ceva. Nu știu ce. Niciodată nu mai simțisem ceva asemănător. Îmi pierdusem cu totul firea.

Atunci un glas a strigat în mine: „Puternic trebuie să mai fie El, acest Hristos, Domnul nostru, ca să mântuie pe omul acela de moarte așa sigură!” Că vezi d-ta, mi-ar fi fost cu neputință să mai pun odată arma la ochi și să trag.

Și adineaori, când te văzui, toc-

mai ca și atunci, cu capul descoperit sub lumina lunii, când ți-am auzit cântul, care era totdeauna și acel al mamei mele, mi s'a sdrobit toată inima.

Vrei să mă ajuți, domnule, să aflu pe acest Isus puternic care mi te trimete a doua oară, ca să mă aducă pe o altă cale?...

Cântărețul nu răspuse nimic, dar își deschise brațele larg și strânse pe sârmanul străin la pieptul lui. Amândoi plângeau înăbușit.

Uitați-vă în sus!

(Urmare din pagina 8-a)

rul nostru și în jos, veți pierde curajul, credința și bărbăția. Lucrurile acestei lumi speriate și buimăcite vă vor tulbura liniștea, pacea și tăria sufletească. De aceea „uitați-vă în sus”.

Ce vedem noi dacă privim în sus?

1.) **Vedem că Dumnezeu încă e pe tronul universului.** Toate lucrurile sunt în mâna Lui și nu în ale celui rău. Aceasta ne întărește credința că dreptatea și nedreptatea, binele și nu răul, bunătațea și nu nelegiuirea, vor birui. Lucrurile nu sunt în mâna unei sorți oarbe și nedrepte, ci frânele istoriei sunt în mâinile Dreptului Judecător.

2.) **Vedem că Cel ce șade pe tron, e Tatăl nostru iubitor.** Ochiul lui plin de dragoste e îndreptat asupra fiecăruia din copiii Săi. Isus a spus: „Niciun fir de păr din capul vostru nu va cădea fără voia Tatălui meu”. Deci în mijlocul prigonirilor și războaielor, să fim liniștiți și veseli. Nimic rău nu poate veni asupra noastră fără voia lui Dumnezeu, și El care ne iubește nemărginit de mult, ne va păzi de orice rău.

În aceste vremuri fiecare din noi are o datorie și o misiune de făcut. În timpuri tulburi nu trebuie să punem lucrul jos și să credem că nu se mai poate face nimic. Acum mai mult ca oricând, trebuie să stăm la postul nostru de datorie. De sigur, dacă vom privi în sus, datoria va fi mai ușoară, noi vom fi mai tari, mai eroici, ca să stăm la datorie. Cu ochii în sus și cu mâinile la lucru, să ne facem datoria și să ne îndeplinim chemarea în aceste vremuri grele.

Din lumea largă

La datorie!

Intâmplările din ultimele zile au sguduit din temelii bătrâna Europa. Turburările au ajuns, din nefericire, până la granițele scumpei noastre Patrii. Pe lângă ele s'au petrecut lupte dure-roase.

Aceste lucruri au avut darul să îndrepte gândurile tuturor fiilor Neamului nostru spre apărarea României. Trebuie să ne facem repede un examen de conștiință spre a vedea cât datorăm Patriei, care ne asigură viața, libertatea, siguranța și fericirea. Atunci când Țara e în pericol, trebuie să înțelegem că datoria noastră supremă e s'o apărăm. Orice deosebire de pareri și orice neplăceri trebuie uitate acum și toți trebuie să fim una ca o stâncă de granit în jurul Patriei.

Când scriem aceste rânduri, avem toate motivele să sperăm că norii vor dispărea în curând și cerul se va însenina. Dar pentru ca să nu fim surprinși de lovituri neprevăzute, conducătorii înțelepți ai Statului au luat toate măsurile care să asigure apărarea Țării. La chemarea lor trebuie să răspundem cu toți, cu înflăcărare și cu bărbăție. România e o țară pașnică. Ea nu vrea să atace pe nimeni. Dar avem o datorie sfântă de a o apăra și a-i asigura independența și progresele.

FARUL CREȘTIN

Pact comercial cu Germania. În ultimul timp, încordarea ce se părea că există între România și Germania a luat sfârșit, prin încheierea unui pact comercial între cele două țări. Conform acestui pact, România va aproviziona Germania cu cereale, și alte produse în care țara noastră este bogată, iar Germania ne va trimite mașini, armament și cele de lipsă în acest domeniu. Pactul a fost încheiat pe un termen de cinci ani, și vestea încheierii lui a produs bucurie în ambele țări.

Alte pacte comerciale. Guvernul englez a declarat în parlament, că încurând va vizita țara noastră comisie engleză, care are de scop să lege tratate comerciale cu România.

Concentrările noastre. Se știe că în ultimul timp au fost con-

centrate câteva contingente de trupe, prin care concentrări guvernul nostru a luat măsurile de precauție ce au fost dictate de împrejurări.

Guvernul român a declarat prin d-l primministru Armand Calinescu, ca motivele pentru care guvernul român a luat aceste măsuri, au fost concentrări asemănătoare în alte țări, dealungul granițelor vecine cu noi, concentrări ce nu-și aveau nicio justificare. Astfel țara noastră a chemat sub arme jumătate de milion de oameni, pe care i-a pus de veghe cu mult înapoia granițelor. Guvernul român a mai declarat că, în momentul când trupele altor țări concentrate în apropierea granițelor vecine cu noi, vor trimite la vatră pe soldații lor, guvernul român va lua aceleași măsuri. Guvernul a mai declarat că România nu are de gând să atace pe cineva, dar dacă va fi atacată, se va bate cu oricine care ne-ar ataca, și se va bate, oricare ar fi sfârșitul unui asemenea război. Domnul primministru a fost viu felicitat pentru aceste declarații.

În legătură cu concentrările ce s'au făcut, ținem să observăm că înflăcărarea între cei ce se prezentau la unități era mare, și cei ce s'au prezentat, au întrecut cu mult numărul care a fost chemat.

Încordare în politica internațională. Anexarea cehilor și a moravilor de către Germania, a produs o vie frământare în toate țările. La un moment dat, se părea că Germania mai amenință și alte țări în ce privește independența lor, mai cu seamă Lituania, căreia Germania i-a luat ținutul Memel, un port lângă mare, și Polonia, unde, din cauza orașului Danzig, și a coridorului polon, Germanii și Polonii aveau dese neînțelegeri.

Planurile și faptele Germaniei, au pus pe lucru cancelariile mari din Europa. O vie activitate a început între guvernele Englez, Francez și Sovietic. Se părea că cele trei guverne vor semna o declarație comună, în care vor spune că, dacă Germania va mai încerca să atace o altă țară, armatele celor trei țări vor sări în ajutorul celui atacat. Declarația aceasta nu s'a produs. Apoi mai târziu, guvernul englez și-a luat răspunderea și a declarat că a-

tunci când Polonia va fi atacată, armata engleză îi va sari în ajutor cu toate puterile. La fel a declarat și Franța care are o legătură specială cu Polonia. În ce privește Rusia Sovietică, Polonia n'a cerut ca ea să-și trimită armata în ajutorul ei, dar se pare că Rusia va aproviziona cu armele necesare pe Poloni.

În urma acestor declarații ale guvernelor englez și francez, situația internațională pare să se mai fi liniștit. D-l Beck, ministrul de externe al Poloniei este în drum spre Londra unde va sta câteva zile pentru stabilirea amănuntelor, în legătură cu ajutorul pe care Marea Britanie îl va da Poloniei.

Neînțelegerea franco-italiană.

Nu demult d-l Mussolini a ținut un discurs, în care a arătat ca pretențiunile Italiei, dela marile puteri, Franța și Anglia sunt Suezul, un canal ce leagă Marea Mediterană cu Marea Roșie, pe unde este drumul italienilor spre Abisinia, Djibuti un port la mare, și Tunisul, un ținut francez în Africa de Nord. D-l Mussolini a fost destul de aspru în discursul său, dar nu a tăiat toate drumurile spre o înțelegere cu Franța. El a spus că neînțelegerea de astăzi, este numai o lăzdră care desparte pe cele două țări, Brazda aceasta însă se poate schimba într-o prăpastie ale cărei urmări nu se pot prevedea. El a mai spus că poporul italian de astăzi, este un popor tânăr, care nu se teme să ia din nou ranița în spate și să plece la război.

În legătură cu acest discurs, guvernul francez, prin vorbirea primului ministru d-l Daladier, a răspuns pretențiunilor italiene. El a declarat că Franța nu are nimic de dat nimănui. El a mai declarat că Franța nu este obișnuită să adune oamenii pe străzi și piețe să strige, dar ea va ști să-și apere teritoriile și onoarea. D-l Daladier a declarat însă, că este gata să stea de vorbă cu Italienii și să aplaneze pe cale pașnică neînțelegerile. Discursul d-lui Daladier a fost salutat cu vie mulțumire de opinia publică franceză, engleză și americană. În urma acestui discurs, și a declarațiilor d-lui Chamberlain, d-l Mussolini, care era într-o călătorie în Calabria, s'a întors înainte de timpul fixat la Roma.

ANCORA SUFLETULUI

de A. Popovici

Evrei 6.19

Într-o zi ochii îmi rătăceau în largul mării. Nu departe, afară din port stăteau câteva vapoare. Marea era foarte tulburată. Valurile alergau nebune unul după altul, iar, în goana lor, loveau cu atâta furie ţărmul, încât se spurgeau într-o masă de spumă albă, iar mugetul lor era un urlet plin de spaimă. Nu trebuie uitat că, aproape de ţărm, valurile sunt mai mari şi mai periculoase. În goana lor din larg, aproape de mal, se întâlneau cu rămăşiţele celor lovite de ţărm, iar înălţirea e o luptă. Cu toate acestea vapoarele slăceau şi în locul cel mai periculos şi nu se mişcau. De ce? Pentru că aveau ancorele aruncate în fundul mării. Ancora prezintă pentru un vapor legătura cu uscatul nevăzut din fundul mării. Oricât ar fi marea de tulburată, oricât de rea, ancora e siguranţa. Ea e scăparea e secretul vieţii în clipele când totul e pierdut şi e jucărie a valurilor.

Probabil, scriitorul Epistolei către Evrei a fost un bun marinar, care a cunoscut valoarea ancorei. De aceea, când încearcă să descrie speranţa, o numeşte ancora sufletului.

Şi în adevăr speranţa e ancora sufletului. Fără speranţă, sufletul credinciosului ar fi o jucărie a premurilor şi poate de mult ar fi fost luat, izbit şi distrus de valurile îndoielilor, griţilor, etc. Vai de vaporul fără ancoră şi vai de sufletul fără speranţă!

În primul rând, ancora e legătura cu ceea ce e nevăzut. În timp ce, la suprafaţă, nu se zăreşte uscatul, în timp ce de ţărm, un punct în zare, vasul totuşi îşi are, prin ancoră, legătura cu uscatul. Un uscat nevăzut, ascuns de noi, aşezat acolo unde ochiul nostru nu pătrunde. Ce asemănare mare cu speranţa!

Prin speranţă, sufletul nostru are o legătură cu veşnicia, cu veşnicia nevăzută şi aproape neînţeleasă de noi. Speranţa e ochiul prin care vedem înfăptuirea făgăduinţelor lui Isus. Ce frumoasă e cântarea: „Ce bine-i a spera, că în raiu vom intra!” Şi în adevăr speranţa e singura picătură de mângâiere în clipele grele, în zilele cu negură, fără soare, când totul e pierdut.

Un tablou înfăţişa un om împălnit în ceaţă. Calea înaintea lui era numai spini, ducând într-un întunec de nepătruns, iar faţa lui arăta marea oboseală. Ochii însă, priveau în sus, unde cerul deschis se vedea în toată gloria.

Prin speranţă, cerul e o realitate. Ea îl coboară pe pământ, iar noi începem de aici să trăim în el. Prin ea, respirăm încă aici aerul de acolo, stăm pe ţărmul râului vieţii, auzim cântarea mînată a corului de îngeri, melodia de biruinţă a morţilor pentru Hristos, căl-

căm pe străzile de aur ale cetăţii lui Isus. Prin speranţă, cuibul feteirii, e inima noastră.

Iarăşi, ancora e statornicia vaporului. E un tablou înfiorător să stai şi să priveşti cum valurile în goană lovesc în vapor, îl leagănă, saltă, urecă şi coboară; cum, din clipă în clipă, atâtea vieţi pot fi înghiţite de marea lăcomă. Dar valurile nu-l pot mişca, nu-l pot mola. Ancora îl ţine pe loc. De aceea marinarii, când sunt apucaţi, în largul mării, de furtună, aruncă la fund ancora. Ea îi ţineşte locului. Furtuna, cu toată furia ei, e biruită.

Nu de puţine ori se întâmplă că viaţa credinciosului se întunecă, norii negri acoperă cerul, soarele se ascunde şi furtuna începe. De câte ori poalea vieţii noastre trece prin pădure! Câţi credincioşi nu au avut parte numai de necazuri, de suferinţe, de boale şi prigoane? Câţi nu au avut ochii mereu umezi de lacrimi? Câţi nu s'au topit în suspine? Şi totuşi aceşti oameni au stat tari, nu s'au mişcat din loc. Sfeşnicul lor şi-a păstrat locul dela început. Cetiţi Psalmii şi vedeţi cum speranţa a fost taina statorniciei lor. Cetiţi vieţile sfinţilor şi vă convingeţi de adevărul acesta. Dar ce dovezi? În viaţa la nu se întâmplă oare acelaşi lucru? Dacă în grădina sufletului tău nu ar fi speranţa, ai mai fi tu credincios?

Iar în al treilea rând, aş mai adăuga că ancora e secretul vieţii în clipele când totul e pierdut. Ea e leacul cel din urmă sunt prada valurilor.

Pierderea speranţei e cea mai mare plagă ce poate veni peste un om. De aceea oamenii care nu mai au speranţă, se sinucid. Viaţa fără ea, e mai grea decât robia.

„Lăsaţi orice speranţă voi cei cari întreţi aici”, a scris marele Dante deasupra uşii infernului său. Iadul e singurul loc unde speranţa nu poate înflori. Acolo nu va mai fi speranţă. Pentru ei nu mai e nicio promisiune. Isus nu mai are pentru ei nimic.

Speranţa înprospătează viaţa. Spune unui bolnav din spital, de viitor, descrie-l în culori vii, vorbeşte-i de lucruri cari îl aşteaptă pe el, de fapte pe care le va face el, şi vei vedea cum apare zâmbetul pe faţa lui. Sau, spune unui condamnat din închisoare că nu peste mult porţile se vor deschide şi va fi liber şi vei vedea că tristeţea se schimbă în bucurie.

Speranţa dă curaj şi înflăcărare. Pe timpul războiului, soldaţii cari luptau pe frontul Franţei, şi-au pierdut din vitejie, curaj şi înflăcărare. Generalul a observat lucrul acesta şi, pentru a-i trezi din nou la vitejie, le-a vorbit de gloria celor

ce înving, de cununile de lauri pe cari le-au primit biruitorii, le-a arătat că nu peste mult şi ei vor fi nişte viteji încoronaţi. În felul acesta a vădit din nou în suflet sămânţa speranţei, iar, după câteva ceasuri numai, au fost biruitorii.

E greu de explicat influenţa speranţei în vieţile noastre. Dar e un adevăr ce nu poate fi răsturnat.

Îţi mulţumim Isuse, pentru nădejdea care e ancora sufletelor noastre!

DELA UNIUNE

Onor. Ministerul Cultelor şi Artelor a dat un ordin, prin care bisericile baptiste din toată ţara au dreptul să officieze următoarele servicii religioase: botezul, Cina Domnului, cununile şi serviciile de înmormântare.

Ordinul poartă No. 11424-1939 şi a fost trimis în 22 Martie a. c. Onor. Ministerului Interioare pentru a fi trimis de acesta tuturor autorităţilor administrative din ţară.

Dacă autorităţile ar deschide undeva o biserică baptistă, fraţii conducători sunt rugaţi să ne scrie imediat. Adresa e aceeaşi: 1. Cocuţ, str. Berzei 29, Bucureşti 2.

Repetăm rugămintea ca pentru orice caz de prigoană, fraţii să ne trimită declaraţii în dublu exemplar. Aceasta e calea legală prin care noi putem interveni pentru oprirea şi îndreptarea nedreptăţilor.

Continuaţi să mijlociţi în rugăciune pentru cauza sfântă din ţară în aceste vremuri grele.

Se va ivi o greutate la îndeplinirea serviciilor religioase permise prin ordinul 11424/1939 al Ministerului Cultelor şi Artelor, adică a Cinei Domnului, a cununilor religioase, a botezului şi a înmormântărilor. Unele din aceste servicii cer să fie ținute în casele de rugăciune. Întrebarea e: unde să se țină dacă sunt închise casele de rugăciune? Iată ce s'at dădăm noi în această privinţă: conducătorii bisericilor să ceară autorităţilor locale să deschidă casele de rugăciune pentru aceste servicii. Dacă cererea lor nu e primită, atunci să trimită Onor. Ministerului Cultelor şi Artelor o cerere ca să le deschidă casa de rugăciune pentru aceste servicii. Cererea să fie trimisă la Uniune şi noi o vom depune la Onor. Minister.

ÎN ARDUD, jud. Satu-Mare, s'a ținut la 20 Martie prima înmormântare baptistă a copilului fr. Georgiu Ioan. Serviciul divin a fost săvârşit de fr. Einholt S., ajutat de fr. Georgiu G.

FAPTE, PILDE ȘI IDEI

Infrângere și victorie

Waterloo a fost locul unde Napoleon, marele împărat al Franței, a suferit o grozavă infrângere. Un Francez care a trăit mai mulți ani pe pământul Angliei, și-a exprimat dorința să devină cetățean englez. Plecă în capitală și, după ce îndeplini toate ceremoniile cerute, se reîntoarse acasă. Prietenii cari au venit să-l vadă, i-au spus: „Noi am crezut că acum vei fi un Englez, dar nu vedem nicio deosebire în ființa ta”. „Ba da”, răspunse noul Englez, „ieri Waterloo a fost pentru mine o infrângere, iar azi e o victorie”.

Ieri când trăiam în păcate, suferințele Domnului și moartea Lui au fost o infrângere tristă și rusinoasă a puterii dumnezeiești, pentru noi ca odinioară pentru apostoli, dar azi când bucuria învierii umple inimile noastre, suferințele Domnului sunt pentru noi planul dumnezeescului Tată, și iubirea Fiului Său pentru fiecare dintre noi, păcătoși pierduți. Învierea e gloria Creștinismului. Bucurați-vă căci azi Hristos a înviat!

Nu este iad ?

„Nu este iad! Iadul e aici pe pământ”, striga unul dintre ascultători, la o întrunire religioasă. „Da nu ai dreptate”, zise vorbitorul, „din trei puncte de vedere: întâi, în iad nu va fi apă; iar noi nu suntem departe de fluviul Tamisa. Al doilea, eu predic Evanghelia, dar în iad nu va mai fi Evanghelia. Al treilea, aici sunt de față mulți copii ai lui Dumnezeu, pe când în iad nu vor exista creștini”.

Un lăsamânt

Medicul bătu grăbit la ușa unuia dintre lucrătorii unui mare moșier. Acest muncitor era creștin. Intrând în casă, medicul zise abia răsuflând: „Veniți repede, moșierul a murit și a lăsat o avere de 100 mii dolari”. Lucrătorul se sculă dela locul lui și zise cu liniște: „O sută de mii de dolari e o frumoasă sumă pentru a începe această viață pământească, dar e prea, prea mică pentru cealaltă viață”.

Oare până când vom mai umbla bâjbând în întunerecul păcatelor? Nu e învățătura Domnului destul de clară, nu e puterea Lui destul de mare ca să ne desrobească de noi înșine?

Ocupat - fericit

„Trebuie să fii mereu ocupat și obosit, pentru ca să poți fi fericit”. Aceste cuvinte au fost scrise de un paznic de noapte al căilor ferate, pe ușa cabinei sale.

Acest lucru e foarte adevărat. Munca a fost sfințită de Dumnezeu care lucrează neîncetat și azi. Ispita vine la omul

leneș și fără ocupație. Omul leneș ispitește și atăță pe diavolul. „Răscumpărați vremea”, scrie Pavel apostolul, Efesenilor. Trupul și mintea ta să fie mereu ocupate cu lucruri și gânduri sfinte și folositoare. Atunci ispita va fugi de tine.

Mi-a spus deja

„Ce predică frumoasă ai ținut azi, frate predicator”, zise unul dintre membri, predicatorului care tocmă se cobora dela amvon. „Ai venit prea târziu, dragă frate”, răspunse predicatorul, „căci diavolul a venit la mine la amvon și mi-a spus deja acest lucru”.

Tot ce faceți, să faceți spre slava Domnului, nu spre lauda oamenilor.

Toate în Dumnezeu

Un om bogat, dar necredincios și-a pierdut toată averea. Întâlnind pe Domnul în viața lui, a spus: „Odinioară am avut pe Dumnezeu în toate lucrurile și averile mele. Azi, deși sunt sărac, am toate în Dumnezeu”.

Viața fără Dumnezeu face din bunurile pământești idoli ai celor cari le au. Dar omul luminat de Duhul lui Dumnezeu, atribuie toate averile lui iubirii nemărginite a lui Dumnezeu. Avera e o binecuvântare cu scopul de a aduce alinarea suferințelor celor lipsiți de ea.

Împăratul în corabie

Un mare și puternic împărat roman trecea marea Adriatică într-o corabie mică. Nu peste mult izbucni o furtună. Cărmaciul se neliniști până într'atâta încât tremura. Atunci împăratul, văzându-l, i-a spus: „Nu te teme, tu duci în corabie pe împăratul”.

Oare nu mai liniștiți trebuie să fim noi, ca copiii Domnului, când vin asupra noastră furtunile persecuțiilor? Nu ne spune și nouă Domnul același lucru: „Nu te teme când în corabia vieții tale ai pe Dumnezeu?” Să pornim fără nicio frică, pentru că El va fi stâncă noastră de scăpare în toate timpurile și în toate împrejurările.

Sărutând pe un căzut

Un om păcătos părăsi adunarea în care predica Chapman. Acest păcătos se ferea de predicator ca să nu-l întâlnească niciodată. Intr-o zi se întâlniră față în față, pe o stradă, unde nu puteau să se înconjure unul pe altul. Predicatorul s'a dus la el, l-a îmbrățișat și l-a sărutat, zicându-i: „Scumpe frate, Dumnezeu te iubeste, Hristos te iubeste și eu deasemenea te iubesc”. Totul s'a întâmplat atât de pe neașteptate, încât a frânt inima acestui căzut. El s'a întors la Domnul și la biserica lui.

Cei ce se simt tari în Domnul, să ridice cu blândete pe cei slabi.

Te va vedea Regele

Intr-o zi, regele Eduard a vizitat orașul Norwich. Aici a fost întâmpinat de 11 mii de copii cari au cântat în cor imnul regal englez. După plecarea regelui, o fetiță începu să plângă cu hohote. „Pentru că plângi dragă, n'ai văzut pe regele?”, o întrebă învățătorul. „Ba, da, l-am văzut”, răspunse fetița, „dar el nu m'a văzut pe mine”.

Când Regele regilor va veni în mărire, orice ochiu îl va vedea. Oare te va vedea El și pe tine în haine albe, printre ceilalți? El te va vedea de sigur și pe tine. Silește-te să-ți curățești hainele în scump sângele Său, până nu e târziu.

Să primești

Intr-una din predicile sale, D. L. Moody explica ascultătorilor săi despre mântuire, ca despre un dar al lui Dumnezeu, care ne este dat nouă oamenilor. Unul dintre ascultători veni la el și zise: „O, acest lucru e ceva nou pentru mine. Eu credeam până acum că trebuie să fac pentru Dumnezeu orice lucru. Dar acum văd că mai degrabă trebuie să primesc dela Dumnezeu ceea ce îmi dă El în dar, adică viața veșnică”.

Primește întâi darul lui Dumnezeu și apoi pornește la lucru cu puterea ce ți-o dă El. Atunci va ieși binecuvântare din lucrul tău.

CĂSATORIE ÎN CURTICI. La 24 Noembrie a avut loc căsătoria serei Elisabeta Iov, fiica fratelui lucrător Teodor Iov, cu tânărul Simion Mostior din comuna Cladova, jud. Arad. La actul căsătoriei au contribuit frații lucrători Alexandru Imbroane, Hopsitar și Cornel Pascu. Tineretul a recitat poezii și cântări în cor.

„Nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră”

(Continuare din pag. 6-a)

și atunci orice s'ar întâmpla și în orice împrejurări ne vom afla. Domnul va fi cu noi, iar dacă El este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?

Prin urmare:

„Nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră”

Iubiți pe Domnul toți cei iubiți de El!

Fiți tari și îmbărbătați-vă înima toți cei ce nădăjduiți în Domnul!

Cu Dumnezeu vom birui!

Cu steagul dragostei lui Hristos înaintea spre biruința adevărului!